

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

**nr. 242.373 van 19 september 2018
in de zaak A. 226.164/XIV-37.812**

In zake: Jeroen CLUDTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thierry Van Noorbeeck
kantoor houdend te 3290 Diest
Leuvensestraat 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 september 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de tuchtbeslissing genomen door de FOD Justitie, Directoraat Generaal Penitentiaire Inrichtingen, Strafinrichting Leuven Centraal waarbij verzoeker een tuchtsanctie werd opgelegd van afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte gedurende 15 dagen van 4 september 2018 tot 19 september 2018”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september 2018, om 10.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Mondelaers, die *loco* advocaat Thierry Van Noorbeeck verschijnt voor verzoeker, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Leuven.

3.2. Op 4 september 2018 wordt er lastens verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld.

3.3. Met een beslissing van 7 september 2018 wordt aan verzoeker de tuchtstraf “15 dagen afzondering van 04/09/2018 20u35 tot en met 19/9/2018 20u35” opgelegd wegens “het bezit van of de handel in door of krachtens de wet verboden voorwerpen of substanties” (inbreuk van de eerste categorie). Deze beslissing is gesteund op de volgende motivering:

“Uit het RAD dd 4/9/2018 blijkt dat door het bewakend personeel werd vastgesteld dat betrokkene onder invloed was van drugs of medicatie. Dit werd vastgesteld door zowel 3 aanwezige personeelsleden op de vleugel waar betrokkene verblijft als door de PA die ter plaatse is gekomen. Tijdens de celcontrole die op deze vaststellingen volgde, stelde het personeel vast dat betrokkene nog snel iets in zijn mond stak. Tijdens de hoorzitting ontkent betrokkene evenwel ten stelligste dat hij iets van verboden substantie had ingenomen, dat hij onder invloed was en dat hij nog snel iets in zijn mond gestoken had. Hij heeft het gevoel dat bepaalde personeelsleden hem viseren en samen onder één hoedje spelen.

Gelet op het gegeven dat 4 personeelsleden, waarvan 1 leidinggevende, met name de PA, hebben vastgesteld dat betrokkene onder invloed was, gelet op het gegeven dat minstens 2 van deze personeelsleden regelmatig op de vleugel werken waar betrokkene verblijft, hem aldus kennen en gemakkelijk een gedragsverande-

ring kunnen vaststellen, gelet op het gegeven dat het bewakend personeel zich kan baseren op haar ruime ervaring om signalen te herkennen die wijzen op druggebruik, gelet op het gegeven dat betrokkene gekend is als een gedetineerde met een verslavingsproblematiek en gelet op het gegeven dat het verhaal van betrokkene dat hij gevisieerd wordt door bepaalde personeelsleden en deze samen onder één hoedje spelen, volledig uit de lucht gegrepen lijkt aangezien hiervan nooit eerder meldingen werden gedaan, beschouwen wij de ten laste gelegde tuchtrechtelijke inbreuk als bewezen en dringt een gepaste sanctie, waarbij betrokkene voor een voldoende lange periode uit gemeenschap wordt gehaald, zich op. Niet alleen de handel in verboden substanties, maar ook het gebruik ervan is immers ontzettend nefast voor de interne orde en veiligheid, niet in het minst binnen het opendeursysteem van deze gevangenis.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Het verzoekschrift bevat geen uiteenzetting betreffende de voorwaarde van de spoedeisendheid. Verzoeker vermeldt onder het kopje “Ontvankelijkheid *ratione temporis*” dat de gewone annulatie- en schorsingsprocedure geen nuttig resultaat kan opbrengen daar hij voor voldongen feiten zou worden geplaatst en dat enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan verhinderen dat hij zijn volledige tuchtsanctie zou dienen te ondergaan. Verzoeker stelt dat hij thans het voorwerp uitmaakt van een onredelijke en onmenselijke behandeling en wijst er ook op dat hij de nodige diligentie aan de dag

heeft gelegd en zo spoedig mogelijk heeft gehandeld. Onder het kopje “Omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel” voert verzoeker aan dat hij het “zeer moeilijk heeft met het gegeven dat hij op individueel regime geplaatst wordt nog voor hij enig nuttig rechtsmiddel heeft kunnen aanwenden”. Hij wijst ook op de gevolgen van de tuchtsanctie op zijn reclassering en zijn penitentiair regime. Onder het kopje “Omtrent het belang” herhaalt verzoeker dat geen enkele andere procedure enig nuttig resultaat kan opbrengen en dat de uitkomst van de huidige procedure tevens van belang is voor zijn rechtspositie.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen

om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit bovenstaande volgt dat de enkele omstandigheid dat een gewone vordering tot schorsing niet zou volstaan omdat een schorsingsarrest slechts zou tussenkomen na het verstrijken van de termijn van de bestreden beslissing, niet volstaat om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden.

8. Met het enkele argument dat hij “thans het voorwerp uitmaakt van een onredelijke en onmenselijke behandeling”, zonder enige toelichting waaruit die behandeling zou bestaan en waarom deze onmenselijk zou zijn, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich door de tuchtsanctie, waarvan de nadere uitvoering is bepaald in artikel 140, § 2, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’,

in een toestand bevindt met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker een moreel nadeel aanvoert, namelijk het moeilijk hebben met het gegeven dat hij op individueel regime is geplaatst voor hij enig nuttig rechtsmiddel heeft kunnen aanwenden, kan dit in voorkomend geval met een vernietigingsarrest worden hersteld.

9. In de mate dat verzoeker ter adstructie van de spoedeisendheid nog refereert aan de negatieve invloed van de bestreden beslissing op zijn reclassering, beroept hij zich op zuiver hypothetische gevolgen. Hoe dan ook belet overigens niets dat verzoeker in voorkomend geval, ook zonder een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, voor de strafuitvoeringsrechtbank de onwettigheid van de hem opgelegde tuchtsanctie aanvoert en dat hij daarbij verwijst naar een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen die tuchtsanctie. Ook wat de invloed op zijn penitentiair regime betreft, beperkt verzoeker zich tot een louter hypothetisch gevolg nu hij geenszins aantoont dat de tenuitvoerlegging van de voorliggende tuchtsanctie een rechtstreekse impact heeft op zijn regime.

10. Daargelaten de vraag of het indienen van een verzoekschrift strekkende tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tien dagen na datum van de bestreden beslissing en op amper twee dagen vóór het aflopen van de bestreden tuchtsanctie als diligent kan worden beschouwd, is de vraag of verzoeker al dan niet diligent heeft gereageerd in het licht van de voorgaande vaststellingen niet relevant. Diligent optreden bij het inleiden van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan wel een noodzakelijke vereiste, maar het enkel voldoen aan deze eis volstaat op zich niet.

Conclusie

11. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,	voorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Kaat Leus